Enderrock | Pep Blay | Actualitzat el 19/07/2022 a les 10:20

L'eufòria d''Eufòria', per Pep Blay

El periodista musical tarragoní i professor d'institut Pep Blay reflexiona sobre el concurs de talents 'Eufòria' i els programes d'entreteniment

Pep Blay | Juan Miguel Morales

Darrerament he llegit moltes opinions a les xarxes que posen en qüestió *Eufòria* i el seu valor com a programa musical. Anem a pams. En primer lloc, un programa de tele -sigui musical, d'història, d'actualitat o del que sigui- és això, un programa de tele. I per bo o dolent que en sigui el contingut, ha d'enganxar com a format televisiu. No té cap sentit un programa amb bona música que no mira ningú.

En aquest sentit, vull felicitar l'equip d'*Eufòria*. La realització és esplèndida, l'estètica i el ritme resulten actuals. El programa, dirigit per la mateixa productora que ja feia l'*Oh Happy Day*, ha sabut manllevar dels concursos d'altres cadenes allò que podria rejovenir el perfil de públic de TV3. Presentadors i jurat són carismàtics i amb els participants s'ha connectat amb una de les grans preocupacions dels postadolescents d'ara: l'orientació sexual. Allò que fa que l'àvia que ha seguit TV3 tota la vida es queixi perquè creu que en fan un gra massa i no és de bon gust, i que en canvi la neta digui que mola molt. Així que l'èxit d'audiència no és casualitat, sinó merescut.

Eufòria Foto: Juan Miguel Morales

Una altra cosa molt diferent és si *Eufòria* és el programa de tele que ha d'estar al servei de la música catalana. Parlem-ne. Fixem-nos que el fil conductor d'*Eufòria* no és pas la música, sinó el neguit d'una competició que enganxa per qui guanya i qui perd. Assolir un repte. El somni de canviar la vida en qüestió de setmanes gràcies a l'èxit. Quanta gent voldria fer-se famosa gràcies a cantar? Ni més ni menys que com qualsevol altre concurs musical televisiu del segle XXI, digues-li *La Voz*, *O.T*. o *Factor X*.

En lloc de difondre l'escena artística existent al país dels que lluiten per ser músics -com fa el concurs Sona9, per exemple-, es dediquen a ?caçar' intèrprets que interessen pel resultat televisiu que poden donar i els/ens fan creure que han de cantar de tot, fins i tot el que no els interessa gens, per demostrar que són bons. I d'això tant el jurat com els *coaches* en diuen treballar dur. A mi em sembla que fer passar a un intèrpret el tràngol de cantar una terrorífica versió d'"Al vent" -encara que faci l'esforç i afini de meravella- no fa cap mena de favor a la seva carrera. És simplement una anècdota. Un joc. En aquest sentit, *Eufòria* és aquest joc en què l'espectador pot gaudir de la il·lusió i el patiment d'algú que s'ha marcat el repte de triomfar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=i1Aym9GvVus

Al programa, les cançons s'escolten en la versió més curta possible. Són dos minuts vestits de coristes, ballarins, vestuaris llampants, il·luminació espectacular... I és que sense xou, no hi hauria entreteniment. I això, recordem-ho un cop més, no va de música. Va de tele! Són temes que sorgeixen dels algoritmes de Youtube i de Spotify, i que casen amb l'estètica semidiscotequera del programa. Per tant, no és estrany que els *hits* catalans no hi acabin d'encaixar gaire, si no és que se'ls disfressa amb uns arranjaments de gust dubtós. I al final de programa es deixen tres minuts a l'escenari a un artista dels que han fet carrera sense haver de

concursar a la tele. Per tot plegat, *Eufòria* és un bon programa de tele. Però si creiem que TV3 té una obligació, com a televisió pública, de donar visibilitat als nostres artistes, cal tenir clar que la música és una altra cosa.